

§ 119.

Endvidere blive følgende Regler at iagttage:

Al den Skaansel og Barsomhed skal undvises ved Ransagningers Sværkjættelse, som Diemedet tilstøder.

Ved Nattetid bør Ransagninger kun foretages, naar Diemedets Opnaaelse afhænger deraf.

Nabning med Magt af lukkede Udgange eller Gjemmer bør kun finde Sted, naar en Opfordring om at aabne har vist sig frugtesløs, eller der Ingen er tilstede, til hvem den kan rettes.

Personlig Ransagning af en Kvinde skal ske under tilbørligt Hensyn til, at Blufærdigheden ikke krænkes, i fornødent Fald ved ærbare Kvinder og da ikke i Overværelse af Mænd, medmindre en dermed forbunden Synsforretning udkræver det.

Den, hvis Hus, Gjemmer eller Papirer ransages, skal opfordres til at overvare Forretningen, eller hvis han er fraværende, et voxent Medlem af Familien, eller i Mangel deraf en Husfælle eller Nabo.

Retten's Kjendelse oplæses ved Forretningens Begyndelse; hvor ingen Kjendelse foreligger, meddeles Diemedet den Paagjældende eller den til Nærværelse Opfordrede.

Bliwer en Ransagning uden Resultat, skal der paa Forlangende meddeles den Paagjældende skriftlig Bevidnelse herom.

II.

Andre Midler til at faa synlige Bevismidler i Hænde.

§ 120.

Vægrer den Sigtede sig ved efter Retten's Opfordring at forevise eller til Benyttelse under Sagen at udlevere synlige Bevismidler, som ere i hans Besiddelse, og Ransagning enten ikke kan anvendes eller har vist sig frugtesløs, har Dommeren at forholde sig paa samme Maade som, naar den Sigtede vægrer sig ved at svare under Afhørelsen (§ 205).

Vægrer en privat Anklager sig ved at efterkomme en Opfordring af Retten til at fremkomme med synlige Bevismidler, som ere i hans Besiddelse, indtræder den i § 206 omtalte Virkning.

Naar Andre vægre sig ved at efterkomme et Paalæg af Retten af det ovenfor nævnte Indhold, kunne de Tvangsmidler anvendes, som ere hjemlede mod Personer, der ubeføiet vægrer sig ved at afgive Forklaring som Vidner, dog er saadan Tvang udelukket i Tilfælde svarende til dem, der hjemle Undtagelse fra Vidnepligten, og kan ellers først anvendes, naar Ransagning har vist sig frugtesløs. Til Afhørelse i Maledning af Spørgsmaal om Forevisning eller Udlevering af synlige Bevismidler kan den Paagjældende indkaldes for Retten efter de om Vidner foreskrevne Regler.

§ 121.

Embedsakter, som skjønes at kunne give Oplysning om en Forbrydelse, kan Retten, Statsanklageren og Politimesteren kræve meddelte, medmindre Hemmeligholdelse findes nødvendig i Statens Interesse, hvorom Afgjørelse træffes af vedkommende Minister. Meddelelsen kan ske i bekræftet Gjenpart; dog er Retten beføiet til at kræve Fremlæggelse af Originalen.

Andre hos offentlige Myndigheder beroende Dokumenter kan Retten, naar det findes nødvendigt, ved Kjendelse fordre foreviste eller udleverede til Benyttelse under Sagen, selv